У ЗАНЕДБАЙЛІВСЬКІЙ С.-Г. АРТІЛІ

— Що ти бугая підіймаєш?!
Ти он завфермою підніми!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ПЕРЕЦЬ

№ 6 (473). РІК ВИДАННЯ XXII КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1962

Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ *Комерційна чудасія на трасі Хмельницький — Базалія. (Стор. 2).*

★ *Що одна робить і що друга пише. (Стор. 3).*

★ *Про хороші помисли та Іванкові недомисли. (Стор. 5).*

★ *Що кому капле і що кому пахне. (Стор. 9).*

★ *„Міняємо шило на мило“ — об'яви Перця. (Стор. 12).*

СЕРЕД ДАРМОЇДІВ

Мал. К. ЗАРУБИ

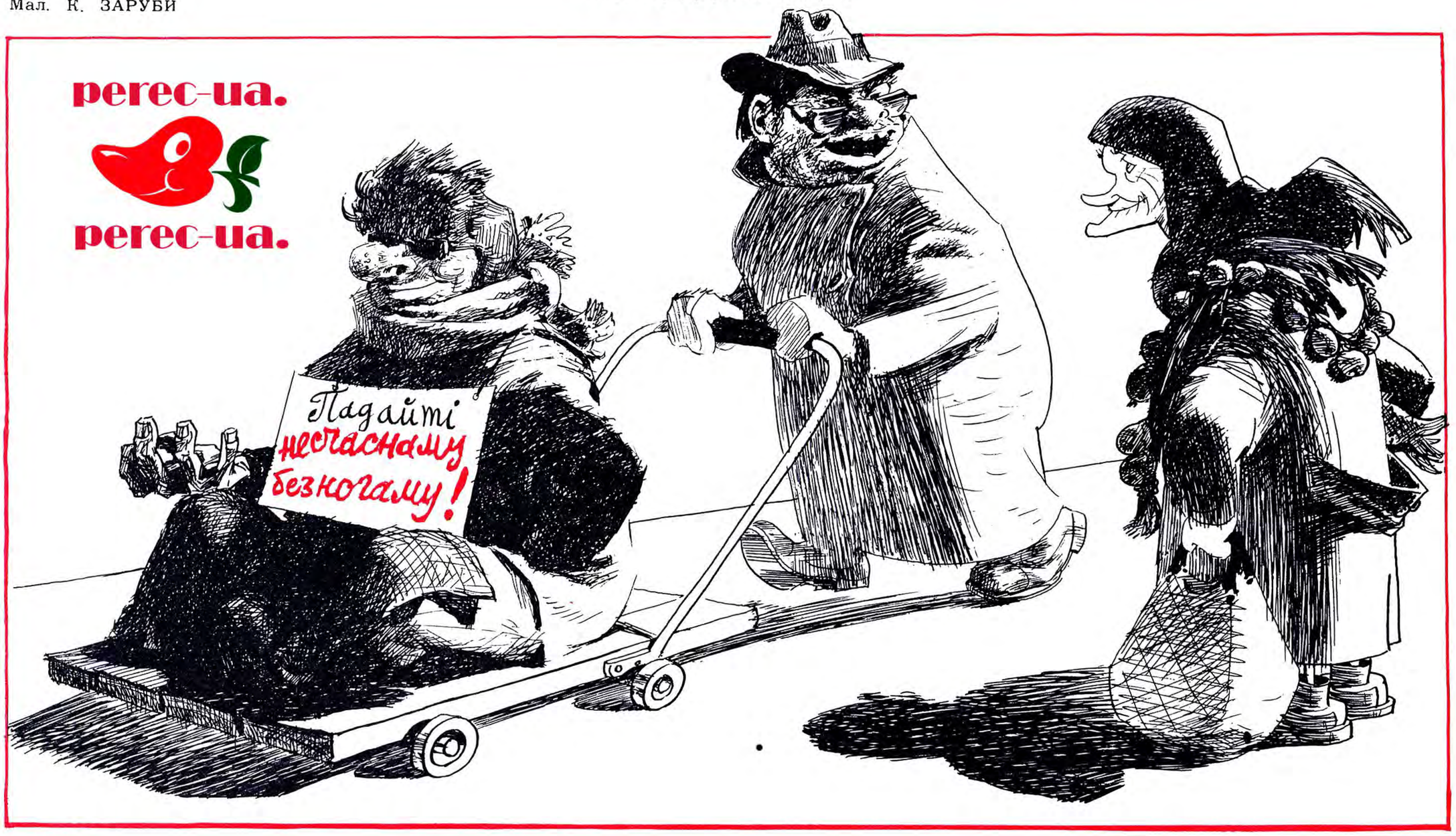

— Тобі не важко возити його?
— Нічого, я тільки до обіду, а після обіду він мене возитиме.

НІЧИЙНИЙ РАХУНОК?

У спорті часто трапляються нічийні рахунки у змаганнях.

У бухгалтерії — ні.

Бухгалтери — люди скрупульозні. Коли до них потрапляє якийсь рахунок, вони зразу ж починають допитуватися: чий він? Хто його виписав? Нічийних рахунків бухгалтери чомусь не визнають й визнавати не хочуть. А це, треба прямо сказати, завдає чимало зайвої мороки заклопотаним людям.

Візьмімо для прикладу повноважного представника Хмельницького будівельного управління № 1 Куцого. За яким ділом їздить він з великого обласного міста Хмельницького до маленького містечка Базалії? Яка службова справа жене його у відрядження аж за 100 кілометрів від рідного будівельного управління?

А справа ця, виявляється, нагальна: треба навідатися до магазину господарчих товарів у Базалії.

А хіба, спитаєте ви, у Хмельницькому нема такого магазину? Є. І навіть не один. Але...

— Але, — пояснить вам той же Куций, — будівельному управлінню потрібен дерматин.

— Так його ж можна купити і в Хмельницькому.

— Можна. Але...

— Але — що?

Повноважний представник Хмельницького будуправління № 1 мовчить. У нього не повертається язик, щоб розтлумачити оте «але». Доведеться йому допомогти.

Дерматин є і в Хмельницькому. Але базалійський кращий. Кращий тим, що гроші на нього можна переказати, а самого дерматину не брати.

Наївні люди, звичайно, здивуються:

— Що ж то за дивна комерція, коли переказують гроші, а товару не беруть.

І справді, виходить, наче за тією приказкою: ні грошей, ні товару...

У когось, можливо, так і виходить. Тільки ж — не в Куцого. Бо в Куцого є мудрий і досвідчений наставник — головний бухгалтер того ж таки Хмельницького будуправління № 1 Шляховий.

Що робить Шляховий?

З бюджету будуправління № 1 він переказує гроші Базалійському магазину господарчих товарів на оплату дерматину та іншого добра. Слідом за грішми він відряджає у Базалію Куцого. Куцому ті гроші в магазині повертають (не всі, зрозуміло). Разом з грішми йому дають рахунок на «куплений» товар, якого він й у вічі не бачив.

Шляховий обліковує «куплений» товар і списує його на виробничі потреби.

От і вся комерція!

Товару нема, а гроші є. Тільки й того, що перекочували вони з державної каси до приватної кишені.

Гріх, звичайно, казати, що всі ці гроші, аж до останнього карбованця, потрапили в глибокі кишені одного лише Шляхового чи Куцого. Дещиця перепала і працівникові господарчого магазину Волкотрубу та старшому бухгалтерові Базалійського ССТ Переймибіді

Ці хлопці-молодці торгували, маху не давали і не одного торбохвата з біди виручали. Бухгалтерові Гульчуку з колгоспу «Дружба», Мануїльського району, наприклад, виписали рахунок на 16 тисяч карбованців нібито на цемент, цвяхи та інші будівельні матеріали, куплені в магазині.

А в колгоспі ніхто цих будівельних матеріалів і не бачив.

Сипали базалійські кооператори рахунки в усі боки, аж поки й їм самим не піднесли рахунок. Солідний і цього разу — не липовий.

Заворушилися шахраї. Вдарили на сполох хапуги.

— Біда! — заволали вони, коли дізналися, що міліція закінчила слідство і передала всі матеріали прокуратурі.

Та час показав, що це була марна тривога.

Ось уже півтора року минає, а біди, якої так злякалися торбохвати, чогось не видно.

Невже наскочила на Переймибіду і з дороги звернула?

Могло і таке статися...

С. ГОНЧАРУК.

Хмельницька область.

ТАК НА ЦЕ ДИВЛЮСЯ Я

Тільки, прошу вас, не треба
Трактувати, як порок,
Те, що, скажемо, із неба
Не здіймаю я зірок.

Я не Стельмах, не Гіталов, —
Не для мене той Парнас...
Але нас таких чимало,
Абсолютна більшість нас!

Я в колгоспі тридцять років
Цукор, масло, хліб роблю...
І люблю я світ широкий,
І життя, й людей люблю.

Тільки заздрити не буду
Я талантам, — навпаки!
Це ж бо наші кревні люди,
Наші добрі земляки.

Та скажу й таке вам нишком,
Щоб не бевкать язиком:
Я, можливо б, став Малишком
І, напевно, Гнатюком,

Якби їх, не дай ти боже,
Не було сьогодні в нас.
Обійтись народ не може
Без талантів у наш час.

Гарні в нас ті славоноші —
Сталевари й співаки,
Через те, що ми хороші
Їхні прості земляки.

Радує мене їх слава,
В ній бо частка є й моя!

В цьому суть, і в цьому справа,—
Так на це дивлюся я.

С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

Одна робить, друга пише

У кожному великому і малому місті є свій знаменитий будинок. Екскурсоводи возять до нього туристів і частенько розповідають так:

— Ліворуч ви бачите новий житловий масив. Але не це цікаво. Гляньте праворуч. Перед вами великий будинок, на місці якого у сиву давнину стояла кузня. Якось проїздом цар Петро ламав у тій кузні підкови. Уламки їх можна побачити в міському музеї.

У місті Запоріжжі теж є такий будинок. Можливо, вже цієї весни до нього повезуть першу партію туристів. Екскурсовод виведе їх з автобуса на зупинці «Райрада» і скаже:

— Ліворуч ви бачите завод «Запоріжсталь». Але не це цікаво. Подивіться праворуч. Перед вами будинок, у якому співіснують два трести — «Запоріжбуд» та «Запоріжбуддеталь». Прошу близько до будинку не підходити, — він заражений вірусом невіри. Працівники обох трестів не вірять в офіціальні папери. Навіть коли їх скріплено підписами і круглими печатками...

Хтось із туристів недовірливо похитає головою:

— Це якась нісенітниця. В організованому світі вхідних і вихідних паперів не вірити в такі документи просто неможливо.

І туристи зроблять спробу наблизитись до будинку. Збентежений екскурсовод підвищить голос:

— Ще раз прошу, — скаже він, — близько не підходьте!

Цієї хвилини з будинку вийдуть два похмурих службовці, й ошелешені туристи почують таку дивовижну розмову:

— У газетах пишуть, що й цього року буде літо.

— Ет! Яке там літо... Знаємо, як вони пишуть!

Туристи панічно кинуться до автобуса і назавжди втечуть од дивовижного будинку...

Епідемія невіри спалахнула тут на початку минулого року, майже одночасно з початком будівництва цеху холодної прокатки легованих сталей і цеху виливок на заводі «Запоріжсталь».

Будував трест «Запоріжбуд». Будівельний матеріал постачав трест «Запоріжбуддеталь».

Гриміли фанфари. З трибун злітав фейєрверк обіцянок і зобов'язань:

— Додатково дамо державі тисячі тонн прокату і сталі!

— Налагодимо безперебійне постачання в обумовлені строки!

— Хай живуть графіки і творчий ентузіазм!

Але скоро будівельники переконалися, що додаткових тисяч тонн прокату і сталі так швидко не буде. І ще переконалися вони, що постачання будівельних матеріалів безперебійно зривається в точно обумовлені строки.

Далі виявилося, що графіки складаються не для організації ритмічної роботи, а для прикрашення кабінетів начальників. І що для творчого ентузіазму не підготовлено матеріально-технічної бази.

Надходили накладні. Циркулювали папери. Складалися гучні звернення. Бралися високі зобов'язання. А коли доходило до діла, то вимальовувалася така картина: для будівництва цеху легованих сталей потрібно було 3262 покрівельних плити, а трест «Запоріжбуддеталь» дав їх тільки 2000. Із 3883 кубометрів стінових панелей на будівельний майданчик надійшло лише 1841 кубометр. Для цеху виливок замість 63 ферм будівельники одержали лише 46, а покрівельних плит постачальники дали рівно половину.

На ділі вийшло так, що у цьому році у поставки включено конструкції, які фактично являють собою борг минулого року.

Побачивши таку картину, будівельники опустили руки. Віруси невіри проникли у серця начальників, заповзли у цифри планових відділів, уразили рядових ентузіастів.

Особливо загострилася хвороба у керуючого трестом «Запоріжбуд» т. Удовиченка. Він ані на стілечки не вірить усним і письмовим заявам керуючого трестом «Запоріжбуддеталь» т. Щеглова.

З погано прихованим гнівом т. Удовиченко намагається уточнити свої особисті й службові стосунки з т. Щегловим:

— В особистому житті я нічого не маю проти шановного Івана Гавриловича. Не повірите: при зустрічах я навіть вітаюся з цією жахливою людиною. Більше того, він теж вітається зі мною...

— Неймовірно!

— Але факт! Що робить Іван Гаврилович? Він бере у нас залізо, спокійно розтринькує його, а потім холоднокровно обіцяє дати у строк арматуру! Як можна такому вірити? Торік він заборгував нам 1900 тонн арматури! Ні, я дійду до інфаркту або до арбітражу!

Вірити папірцям дійсно важко.

— Цифри у паперах буквально ворогують з нашим трестом, — каже заслужений будівельник республіки П. Короленок. — А от у тресті «Запоріжбуддеталь» з плановою арифметикою все гаразд.

— Як же воно так виходить? Ви і вони — дві руки, що спільну справу роблять.

— Отак і виходить, бо одна рука робить, а друга пише. Якось прийшов я до них просити арматуру. Бригада ж простоює... А вони у відповідь: «Не встигаємо. Якщо хочете прискорити, то беріть метал і в'яжіть арматуру самі». Ми взяли, а вони в себе записали: «Дали готову арматуру». Такого у паперах окозамилювального туману напускають, що й пальця не побачиш...

Ой, окозамилювальні тумани... Справді: за такими туманами на будівельних майданчиках нічого путнього не видно...

А в тресті «Запоріжбуддеталь» не вірять уже навіть у рідний Запорізький раднаргосп і в київську установу з довжелезною назвою — «Укрголовметалпостачзбут».

Цей столичний «збут» виділив на перший квартал трестові «Запоріжбуддеталь» 200 тонн арматурного дроту. Той дріт повинен дати Харцизький канатний завод. Туди й спустили наряди. А у тресті тверд о переконані, що дроту вони не одержать.

Звідки така невіра? Наряди ж спущені? Спущені! А от цех, який вироблятиме дріт, іще не пущений. Він почне працювати лише в другому кварталі! А поки що той цех працює на повну потужність лише в паперах «Укрголовметалпостачзбуту».

Запорізький раднаргосп виділив для тресту «Запоріжбуддеталь» 21 тонну цвяхів на весь рік. А за всіма підрахунками виходить, що цвяхів треба 200—220 тонн. І у тресті ніхто не вірить, що на будівництві обійдуться тією мізерною милостинею.

Зате у раднаргоспі в папери вірять. Ця віра така міцна і непохитна, що починає вже творити чудеса: у раднаргоспі вважають, що трест обійдеться без високомарочних електродів, бо не занарядили йому ніяких!

Високою, непохитною вірою прозвучали у раднаргоспі слова начальника управління матеріально-технічного постачання т. Петушкова:

— Будівельні організації цілком забезпечені всім необхідним!

Он як! І у т. Петушкова, безумовно, є папери, скріплені і печатками, і підписами, які доводять, що все це й справді так. А в цей час у напівзбудованому цеху легованих сталей просто неба вже йде монтаж устаткування, відкритого усім вітрам і негодам...

...Ми покидаємо заражений будинок неушкодженими. І хоч спільними зусиллями окозамилювачів, одірваних від життя планувальників та байдужих чиновників і зірвано вчасну здачу двох важливих цехів «Запоріжсталі», — вірус невіри не заразив нас.

Ми віримо, що ще в цьому році славний колектив ордена В. І. Леніна заводу «Запоріжсталь» таки дасть державі додатково тисячі тонн прокату і сталі. І що в Запоріжжі знайдуться висококваліфіковані фахівці, які швидко ліквідують вогнища епідемії невіри.

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

м. Запоріжжя.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Бажаєте придбати пилососа, пральну машину, натирача підлог? Дуже потрібні речі в господарстві.

— Не треба. У мене — дружина.

Дорогий Перче!

Придбав наш колгосп «Більшовик» нового трактора «Білорусь». Хороший трактор! Але навіщо Ківерцівське відділення «Сільгосптехніки» нав'язало нам до того трактора ще й розукомплектованого і ні до чого не придатного плуга та сівалку, яка нам зовсім не потрібна — цього ми ніяк зрозуміти не можемо. Невже тільки для того, щоб зідрати з нас за цей непотріб добрі гроші?

Не знаємо, як кому, а нам цей причіпний інвентар зовсім не подобається.

Чи не допоміг би ти нам, Перче, од нього відчепитися?

М. ДЕМЧУК,
пом. бригадира тракторної бригади.

Ківерцівський район,
Волинської області.

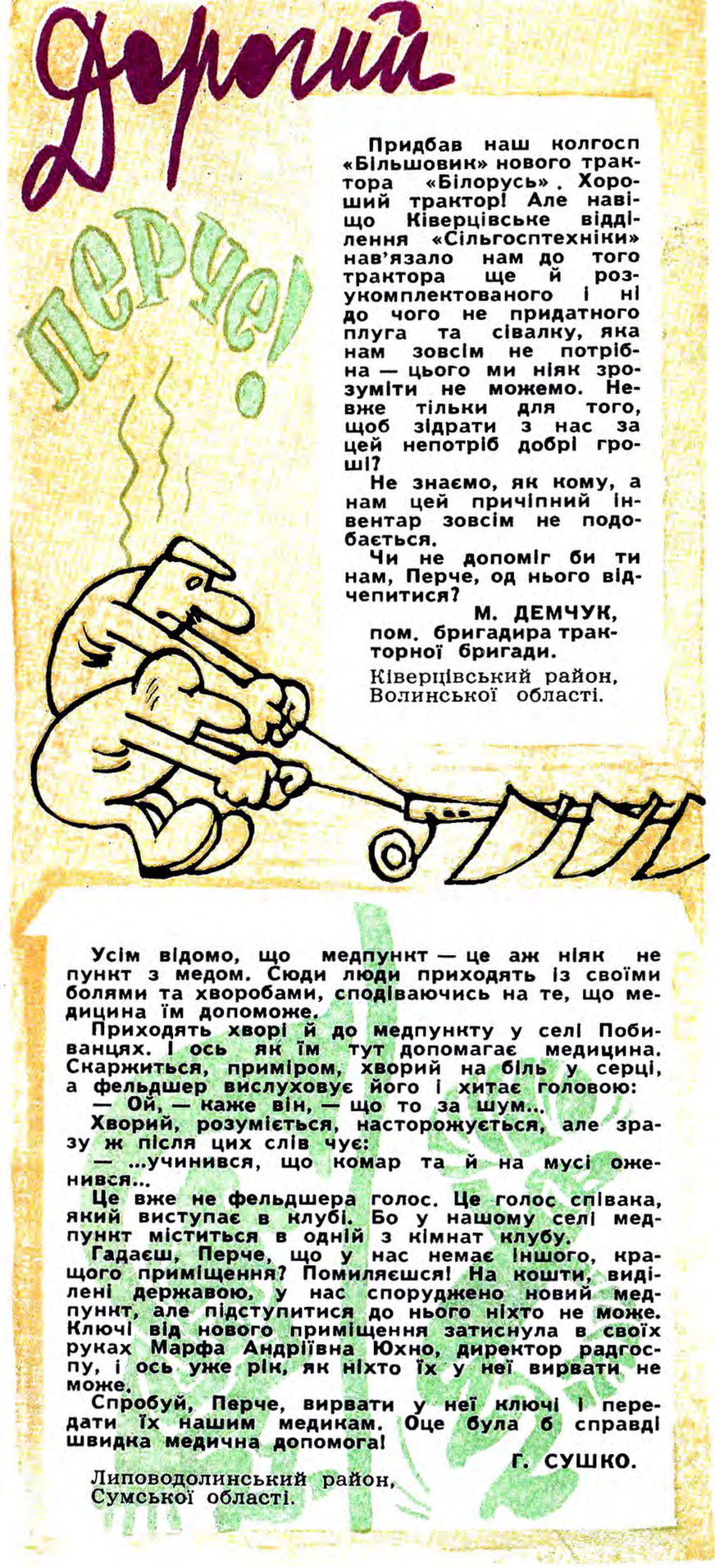

Усім відомо, що медпункт — це аж ніяк не пункт з медом. Сюди люди приходять із своїми болями та хворобами, сподіваючись на те, що медицина їм допоможе.

Приходять хворі й до медпункту у селі Побиванцях. І ось як їм тут допомагає медицина. Скаржиться, приміром, хворий на біль у серці, а фельдшер вислуховує його і хитає головою:

— Ой, — каже він, — що то за шум...

Хворий, розуміється, насторожується, але зразу ж після цих слів чує:

— ...учинився, що комар та й на мусі оженився...

Це вже не фельдшера голос. Це голос співака, який виступає в клубі. Бо у нашому селі медпункт міститься в одній з кімнат клубу.

Гадаєш, Перче, що у нас немає іншого, кращого приміщення? Помиляєшся! На кошти, виділені державою, у нас споруджено новий медпункт, але підступитися до нього ніхто не може. Ключі від нового приміщення затиснула в своїх руках Марфа Андріївна Юхно, директор радгоспу, і ось уже рік, як ніхто їх у неї вирвати не може.

Спробуй, Перче, вирвати у неї ключі і передати їх нашим медикам. Оце була б справді швидка медична допомога!

Г. СУШКО.

Липоводолинський район,
Сумської області.

ЦІНА ДОГАНИ

На виробництві хулігану
Чергову винесли догану.
Вже на рахунку — шість доган,
А він такий же хуліган!

Віктор КОРЧЕНЮК.

м. Козятин,
Вінницької області.

●

ШКОЛА ЛИХОСЛІВ'Я

У системі народної освіти є, виявляється, і така школа.

Це — новенька школа № 166, яку два роки тому в столиці України, на вулиці Єреванській, 20, спорудив трест «Київжитлобуд».

«Довгу» пам'ять залишив по собі цей трест. Принаймні, ні вчителі, ні учні, ні батьки учнів ніяк забути не можуть, що саме він, цей трест, їм школу будував. Щодня, щогодини його згадують.

Згадують, коли провалюються у глибокі й нічим не загороджені ями, викопані будівельниками під час прокладання каналізації.

Згадують, коли бачать, як працівники шкільної їдальні на собі носять на третій поверх мішки з продуктами, а вантажопідйомник з місця рушити не хоче.

Згадують, коли в підвал шкільного приміщення потрапляє вода, бо будівельники не поставили козирків над підвальними отворами.

Згадують і тоді, коли до школи доводиться пробиратися плавом, бо про водостоки будівельники і не думали, як школу здавали...

Часто, дуже часто згадують вчителі і учні школи керівників тресту «Київжитлобуд».

А якими словами згадують — краще і не згадувати.

Та й потреби в цьому, мабуть, нема. Керуючий трестом «Київжитлобуд» т. Кушніренко — чоловік кмітливий, сам, певне, здогадається...

Б. ГРИГОР.

БОБЧИНСЬКИЙ І ДОБЧИНСЬКИЙ НА ВИСТАВЦІ

Мал. Л. КАПЛАНА.

— Петре Івановичу, ви перший скажіть е...
— Ні, ви, Петре Івановичу, перший скажіть е...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Здається, механік не помітив, що ми трохи випили...

Називаючи своїми іменами...

Останнім часом у нас розвелося стільки стандартних слів-замінників і всіляких делікатних фраз-ярличків на різні явища, що ми часто перестаємо називати речі своїми іменами.

Студент на екзамені вже не просто плаває, він уже тоне, а професор хитає головою: «Слабенько підковані, юначе»...

Громадянин Н. покинув жінку з дітьми і пурхає метеликом від красуні до красуні. «Морально не стійкий» — підсумовує громадський обвинувач свою промову на товариському суді. Це замість того, щоб сказати коротко і ясно: розпусник, падлюка.

Часто відверте хамство ми називаємо «негідною поведінкою», звичайне шкурництво і боягузтво — «небажанням взяти на себе відповідальність». А про егоїста чи навіть про відвертого хапугу ми кажемо: «Своє особисте він ставить вище за громадське» і чекаємо, коли ж воно у того суб'єкта все стане навпаки.

Та є одна риса в характері людей, яку хоч і надибуємо не дуже часто, але яку любителі обтічних формул дуже ретельно маскують. Це — дурість. Про дурість у, так би мовити, службових умовах у нас взагалі немає звички говорити. Може, ви пригадаєте бодай один випадок, коли б працівника, який провалив доручену йому роботу, звільнили з посади не як такого, «що не забезпечив», або «такого, що не впорався з роботою», а — за дурість. За те, що він просто дурний, бездарний працівник.

Про те, що дурість шкодить ділу, розуміли ще в сиву давнину. Та не будемо тривожити далеке минуле, звернімося до свіжих, сьогоднішніх фактів.

У Києві, на Хрещатику, в магазині готового жіночого одягу загалом дбають про покупців. Жінка має змогу вибрати сукню будь-якого фасону. Щоб покупці не штовхалися біля прилавків, одяг розподілено по секціях: 44-й, 46-й, 48-й розміри і т. д. І біля кожної секції окрема кабіна для примірки. Вибирайте, мовляв, міряйте, скільки вашій душі завгодно!

Але ось із кабіни ми чуємо діалог. Спочатку він відбувається у приглушених тонах, щось на зразок того, що в музиці називають— «піаніссімо». Поступово тон підвищується, стає роздратованим і набуває характеру «крещендо».

Діалог відбувається між продавцем і жінкою, що приміряє нове плаття.

ЖІНКА. Це плаття на мене тісне...

ПРОДАВЕЦЬ. Ви маєте рацію. Це не ваш розмір. Вам потрібен сорок восьмий.

ЖІНКА. То будьте такі ласкаві, дайте мені плаття 48-го розміру.

ПРОДАВЕЦЬ. Не можу. Це в сусідній секції. Там свій продавець.

ЖІНКА. Але ж я не можу вийти голою з кабіни!

ПРОДАВЕЦЬ. Не треба голою. Одягніться.

ЖІНКА. Значить, я повинна одягнутись, піти до другої секції, знову стати в чергу, роздягнутись...

ПРОДАВЕЦЬ. Самі винні. Клієнт мусить знати свій розмір. Будь ласка, звільніть кабіну, бачите черга!

ЖІНКА. Ідіотизм якийсь!..

Сказано, звичайно, грубувато. Але раціональне зерно в цьому зойкові душі є. Хіба й справді так важко організувати обслуговування покупців, щоб не забирати в них дорогого часу й не псувати їм нервову систему? Звичайно, не важко. Але для цього треба подумати, поміркувати. А тут, як бачите, не додумали. А недомисел і дурість, як відомо, рідні сестри.

Давно вже минули ті часи, коли годинники й електробритви були гостро дефіцитним крамом. Зараз уже не треба бігати по всьому місту, щоб придбати їх. Заходь до першого-ліпшого магазину і купуй — хочеш за готівку, хочеш у кредит. І безплатний ремонт гарантується.

А от, як у нас у Києві стоїть справа з гарантійним ремонтом — це вже інша річ.

Зіпсувався годинник? Будь ласка, чимчикуй з Чоколівки або з Сирцю у район Бессарабки — на Басейну вулицю, де міститься єдина на весь Київ майстерня гарантійного ремонту годинників.

А якщо в тебе зіпсувалася харківська електробритва, а ти живеш у центрі міста, — бери ноги на плечі і катай на Поділ, на Костянтинівську вулицю, а подолянин з київською або ленінградською електробритвами — у центр, на Мало Житомирську. І запам'ятайте, бігати по цих майстернях треба в робочий час, бо вони у вечірні години зачинені.

Одним лише власникам шарикових ручок нікуди бігати не треба. Повикидайте їх! У Києві не залишилося жодної «точки», де б можна було зарядити шарикову ручку!

Хто ж автор цих «труднощів»? Хто тут чогось не додумав?

Ми звернулися з цим запитанням до начальника управління побутового обслуговування при виконкомі Київської міськради т. Апостолова.

Відповідати на запитання кореспондента, звичайно, легше, ніж відповідати за діяльність підвідомчих підприємств.

— Щодо гарантійного ремонту, — погодився т. Апостолов, — правильно. Краще було б мати кілька майстерень у різних районах міста. Але, самі розумієте, — труднощі... Немає вільних приміщень, а під один дах не посадиш майстрів-гарантійників і майстрів звичайного ремонту. Різні, бачите, розцінки... Про шарикові ручки теж правильно. Але в нас туго з пастою для зарядки. Та й ручок тепер таких уже не випускають, так що й попиту на зарядку немає...

Шановний товаришу Апостолов! Невже-таки й справді все діло в розцінках? І невже-таки й справді ніхто тепер не ходить заряджати шарикові ручки?

А ви поговоріть з вашими майстрами. І вони вам розкажуть, що і розцінки на ремонт однакові — і гарантійні, і звичайні. І що від власників шарикових ручок одбою немає!.. А ви кажете — труднощі! Чи не здається вам, що «труднощі» ті штучні? І чи не гадаєте ви, що, коли доручити розумним людям поміркувати над цими «труднощами», то вони розвіються, як дим?

А ось іще один недомисел. На Трухановому острові і взимку і ранньої весни на свіжому повітрі відпочивають тисячі трудящих столиці. І всіх їх обслуговує один-однісінький невеличкий буфет.

І тут, як бачите, хтось чогось не додумав.

Нам би дуже хотілося, щоб однієї неділі по Трухановому острові пройшовся сам голова міськради товариш Давидов і глянув хазяйським оком, як там обслуговують трудящих. Ми глибоко переконані, що він моментально встановив би, хто і що тут не додумав. І примусив би кого слід і додумати і завжди думати про найменші дрібниці побутового обслуговування...

А чим можна пояснити той факт, що в багатьох будинках піднятися на ліфті можна лише в компанії з ліфтершею? Невже для того, щоб натиснути пальцем кнопку, треба мати спеціальну технічну освіту? Чи не краще було б за рахунок ліфтерш поліпшити технагляд, щоб при найменшій несправності ліфт не простоював тижнями?

Чому, нарешті, в сучасних просторих магазинах, де проектом передбачено по кілька широких дверей, як правило, відчинено лише одні двері? І чи не дивно, що покупці (ну й вередлива ж публіка!), проштовхуючись в одні двері, обривають «з м'ясом» гудзики і не дуже делікатно згадують авторів такої класичної глупоти.

Час уже покінчити з усіма цими гримасами побутового обслуговування.

І, тим більше, час уже дати відставку горезвісному Іванкові, який колись танцював на похоронах і плакав на весіллях, а зараз деінде береться обслуговувати наших людей.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

Французькі власті потурають фашистським молодчикам з ОАС.

Мал. БЕ-ША

— Ви мені киньте ці штучки!..

МОЖНА БУЛО СКАЗАТИ ПОВНІШЕ

Аденауерівська газета «Кельніше рундшау» знайшла незаперечний доказ високого міжнародного авторитету боннської держави. Звичайно, в країнах «вільного світу». Газета запевняє, наприклад, що «видатні» державні діячі того «вільного світу» і в сні мріють про боннські нагороди. А ті, кому пощастило їх одержати, з особливою гордістю носять боннські ордени.

«Кельніше рундшау» написала про це так, між іншим, з якогось зовсім іншого приводу. А могла б вона цій справі присвятити спеціальну статтю, назвати деяких кавалерів високих боннських орденів, згадати про долю цих «щасливчиків».

Для більшої зручності імена у цьому списку слід було б класифікувати, розбити на окремі групи.

Ось, наприклад, перша група.

Це ті, кому вже боннські ордени, як кажуть, ні до чого, ті, кого ті ордени не врятували від заслуженого кінця. Тут могли б красуватися імена страченого колишнього турецького прем'єр-міністра Ананда Мендереса і вбитого домініканського диктатора Трухільо...

Друга група.

Ті, в кого на грудях ще висять боннські ордени, але самі вони вже валяються на смітнику історії. Тут — і скинутий колишній диктатор Венесуели Перес Хіменес, і ще раніше скинутий колишній диктатор Аргентіни Хуан Перон, і кубінський Батіста, і збанкрутілий японський прем'єр-міністр Нобусуке Кісі.

Третя група.

Ті кавалери боннських орденів, які ще чіпляють їх у дні різних урочистих церемоній, а самі з останніх сил чіпляються за свої президентські та міністерські й інші високі крісла, і ось-ось гепнуться з них. Цей список гідно б відкривали імена двох досить відомих кавалерів боннських орденів Франко і Салазара.

Одне слово, якби газета «Кельніше рундшау» на підтвердження своєї тези опублікувала хоча б далеко не повний список іноземних кавалерів боннських орденів, перед нами постало б дуже добірне товариство...

Газета «Дейче вохе» так злякалася цього видовища, що поспішила сяк-так приглушити необережне патякання своєї сусідки — «Кельніше рундшау» про боннські ордени і боннський авторитет. Мовляв, дехто може ще подумати, що Бонн особливо прихильний до всіляких диктаторів!

Тут більше нічого додати.

ОН ЯК ХЛИЩУТЬ...

Секретар товариства американських жінок по боротьбі з алкоголізмом пані Х. Стенлі пише:

«Серед зареєстрованих у США алкоголіків жінок вчетверо більше, ніж чоловіків».

Це промовиста цитата!
Он як хлищуть,
он як п'ють...
А ви кажете — у Штатах
Жінці ходу не дають!

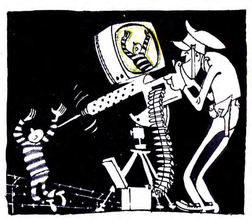

МОДЕРН

В Англії будують в'язницю «за останнім словом сучасної техніки». За допомогою спеціальної системи телевізійних і радарних апаратів охорона стежитиме за кожним рухом в'язнів у камерах. Радарні установки сигналізуватимуть про наближення в'язнів до стін.

Який прогрес у них в країні!
Схиляйся кожен, падай ниць!—
Державним ділом стала нині
Механізація... в'язниць!

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Коментарі Перця записали:
Я. ВАЛАХ, М. ВІЛЬБА, Ю. КРУГЛЯК,
В. ЛАГОДА, Д. МОЛЯКЕВИЧ та Ю. ЯЧЕЙКІН.

ГУБЕРНАТОР У «ВІДРЯДЖЕННІ»

Салазарівський «парламент» затвердив «Закон про державну провінцію в Індії». Згідно цього «закону», землі Гоа, Даман та Діу, як і раніше, «включені до португальської конституції». Зберігається і португальський губернатор Гоа. Його штаб-квартира і вся зграя колоніальних чиновників — із зрозумілих причин — перебуватимуть не в Гоа, а в Лісабоні.

Губернатор сидить... Добрий
штатик треба
В Лісабоні, в тривалім
«відрядженні».
Все в правителя є, тільки,
бачте, немає
Лиш земель у його
розпорядженні.

Губернатор плека про
повернення гадку,
Та вже краще закинув би
справи ті,
Бо до смерті йому і десятим
нащадкам
Вже, напевно, не буде чим
правити.

ВИХІД ЗНАЙДЕНО!

Англійський міністр фінансів Селвін Ллойд опублікував так звану Білу книгу, в якій він намагається розв'язати економічні проблеми країни за рахунок зниження життєвого рівня широких мас. Зате в книзі нічого не передбачається для обмеження прибутків та дивідендів капіталістів.

Щоб в них діла не йшли
на пси,
Поправочка планується:
Робітникам за пояси
Узятись пропонується

І розпочать великий піст,
Тугіше затягатися,
Щоб змогу мав капіталіст
Ще більш розперезатися.

СУШИТЬ ГОЛОВУ МІНІСТР

Ото клопоту було недавно в деголлівського міністра культури Андре Мальро! На прес-конференції в Пале д'Орсе розв'язувалася одна проблема. Йшлося не про молодчиків «ультра», не про боротьбу діячів культури проти фашистської загрози. Вирішувалося, який танець ліпший — танго чи твіст. Міністр віддав перевагу танго.

Чого він лоба тре? Чому ж
Задумався державний муж?..
Проблема встала на весь
зріст —
Що ліпше: танго, а чи твіст?..

Тчуть «ультра» плетиво густе
Інтриг, погроз. Та це — пусте!
Знай, сушить голову міністр:
Що ж ліпше: танго, а чи твіст!?

Нарешті, вирішив міністр.
В цім рішенні — великий
зміст! —
«Так, я — за танго, не за
твіст...»

Народе Франції!
Спокійно можеш спати —
Про тебе, бачиш, є кому
подбати...

ЗНОВУ ВАРВАРИ!

У Франції, в Ліоні на заводі Сьомельфлекс зірвано меморіальну дошку в пам'ять про робітників, які впали жертвою фашистських окупантів. За угодою про «спільний ринок», цей завод перейшов під контроль західнонімецької компанії Фьонікс Гумміверке. Генеральному директору компанії Отто А. Фрідріху, який в свій час був призначений Гітлером керівником гумової промисловості Німеччини, згадка про націстське варварство прийшлася не до смаку.

Пан Фрідріх став, подумав
трошки,
Згадав, що сталось на війні,
І вмить від пам'ятної дошки
Лишились діри на стіні.

Скажіте, хто ж правитель нині?
Чи ж не новітній варвар це?
Зірвав нахабно він святиню
І плюнув Франції в лице.

СВОБОДА ВИБОРУ

Американській сім'ї народження дитини в лікарні обходиться в 500 доларів.

У США для простого народу
Велику надано свободу:
Або не появляйсь на світ,
Або народжуйся в кредит!

ГОЛОС СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ

«Чи знаєте ви, що ми живемо у середньовіччі?.. Що в Західній Німеччині є 60 тисяч відьом? Це — нещасні, залякані жінки. У селах, де вони живуть, вони зазнають всіляких образ, знущань, побоїв, переслідувань».

Так з сумом і з іронією пише гамбурзький журнал «Більд-Цейтунг».

А ось що пише дослідник дикунських забобонів у Західній Німеччині Йоганн Крузе.

«Найгірші прояви віри у відьом слід шукати тепер не в африканських джунглях і в індійських резерваціях, а саме в західнонімецьких селах».

Є в Західній Німеччині також принаймні 10 тис. знахарів, які воюють проти відьом. Західнонімецькі аптеки щороку продають 2 тонни пілюль і порошків проти відьом, а книгарні жваво торгують збірками рецептів для знахарів.

За офіціальними даними, 95 процентів населення Бодензее вірить у відьом.

Так, гамбурзький журнал має рацію: це середньовіччя. Але картина похмурих середньовічних звичаїв, що панують у Західній Німеччині, буде далеко не повна, якщо не згадати про інші плоди боннської «культури» — легіони націстів, що справляють свій відьомський шабаш у боннській державі.

МИСТЕЦТВО І ЖИТТЯ

Цією детективною бувальщиною поділилися західнонімецькі газети.

...З шаленою швидкістю по вулицях Дюсельдорфа летить автомобіль небесно-блакитного кольору. Перехожі злякано туляться до стін будинків. Машина минає одну вулицю, другу, третю. Нарешті — фешенебельна Кенігсалея. Пронизливо вищать гальма. Біля ювелірного магазину Рене Г. Керн з машини вискакують четверо стандартних злодіїв. У страшних масках. З автоматами. Бандити вдираються до магазину.

— Хе-хе-хе! — погрозливо кричить ватажок і підкреслює свій лаконічний виступ красномовною автоматною чергою.

Присутні хутко зрозуміли цей прозорий натяк: хто розтулить рота, проковтне кулю!

Одна з продавщиць простягла руку до сигнальної кнопки. Знову лунають постріли...

«Напад тривав лише 180 секунд! — захлиналися газети. — Злодії ледве не поцупили коштовностей на 4 мільйони марок! Зухвало! Неповторно! Драматично!»

А жителі Дюсельдорфа читали і здивовано знизували плечима. Історія здалася їм напрочуд знайомою. Знайомою до найменших подробиць. І тоді пригадали: за кілька днів до злочину по телебаченню демонстрували новий фільм з кримінальної серії «Сталева сіть». У ньому докладно розповідалося, як треба грабувати ювелірний магазин. Місце зйомки — магазин Рене Г. Керн.

— ...Хе-хе-хе! — кричить ватажок у традиційній масці і стріляє з автомата.

Присутні моментально розуміють натяк і піднімають вгору руки.

Чиясь непевна рука тягнеться до сигнальної кнопки.

Лунає постріл.

Бліді продавці збилися у куток.

Бандити спритно спорожнюють вітрини...

Словом, було чого повчитися. Правда, справжнє пограбування вийшло не зовсім за сценарієм: злодіїв схопила поліція. Коштовні кольє, браслети, золоті речі залишилися у магазині. З приводу цієї історії журнал «Бунтеунд мюнхнер ілюстрірте» похмуро констатував:

— Бандити пройшли школу біля телевізорів...

Ну, хто тепер скаже, що західне мистецтво відірварне від життя?

За останній час телевізійна компанія м. Лос-Анжелоса (США) показала глядачам 144 передачі з убивствами та 143 — з замахами на вбивства. (З газет).

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

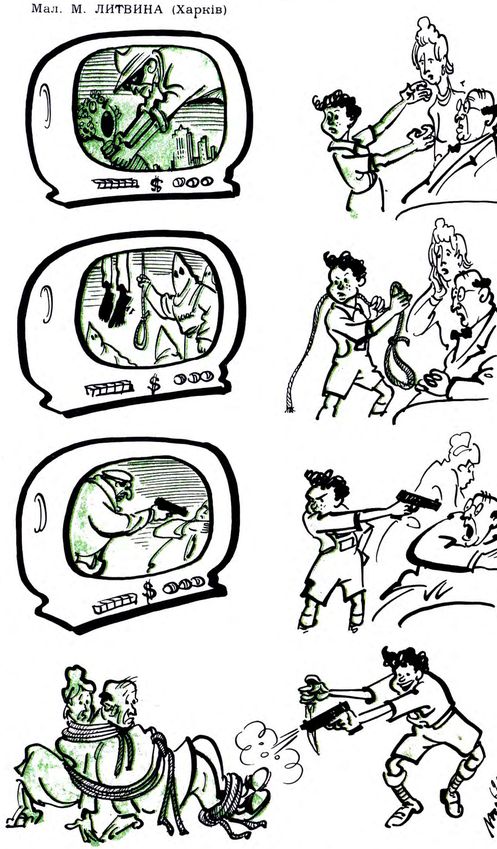

БУВ СИН, А СТАВ СВИН

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Як ти себе почуваєш?
— Як Салазар в Анголі.

Сотворіння світу

(УРИВОК З ГУМОРИСТИЧНОЇ ПОВІСТІ «БОЖА БІОГРАФІЯ»)

Не було нічого. Ні землі, ні неба не було.

Була тільки здоровезна і глибочезна дірка, що називалася пустотою. І витав у тій пустоті господь бог Саваоф — старий дід з нестриженою шевелюрою та вкрай зіпсованим характером.

Воно й сказати: мене або вас упхнути у ніщо та лишити напризволяще — не добріші од бога станемо, не ївши, не пивши, слова жодного не почувши.

Витає господь бог і думає: каторга, а не життя! Псалма поспівати б — так псалмів ще нема — не видумали. У ресторації посидіти за чарчиною — так і ресторації не збудовані. Пригорнутися до молодички «по образу і подобію своєму» — то хоч би одна щербата де вишукалася...

А тут — холодюка вічний. І ніде зогрітися, ніде душею спочить...

— Хоч вішайся!.. — пробурчав господь бог.— Так мотузка нема. І знову ж таки: за що його, гемонського, вчепити, коли кругом — пустота?

Витав господь бог, бурчав — і раптом на щось як гепнеться!

— Тю, — гукнув з переляку.

— Не «тю», а Сатана, — прохрипіло з темряви.

— Який Сатана? — визвірився Саваоф. — У пустоті один я витаю.

— Витало б тебе на мотовило — трохи печінки не одбив! — вилаявся Сатана. — Не будь я безсмертним — гигнув би од твого витання.

— Хто безсмертний?

— Я безсмертний.

— Брешеш!

— Сам брешеш! Соромно, бозю! Хто тобі на страшному суді грішників для розправи видаватиме? Я!

Не стерпів господь бог образи та так врізав Сатану межи очі, що аж в пустоті визвіздило.

— Ну, пам'ятай! — втер Сатана роз'юшеного носа. — Колись не так віддячу! — І щез.

Господь бог полетів далі та й подумав: підкрадеться ж сатанюка ззаду, потиличників надає — куди сховаєшся? Доведеться такийсякий закапелок сотворяти. А там, дивись, ресторацію зліплю, офіціантку, може...

І заходився сотворяти. В одну пригорщу набрав пустоти, в другу... Вимішав гарненько, хукнув на неї святим духом — і з'явилася твердь земна. Воду було важче сотворяти, але, всемогущий знайшов вихід із скрутного становища. Потім одділив твердь від води, став на сухе, одсапує. А кругом — хоч в око стрель, така темрява.

Отож господь бог скомандував:

— Да буде день!

І настав день.

А як тільки засвітало, очам його відкрилися голі кострубаті скелі. На одній з них сидів рогатий Сатана і реготав, аж на кольки його брало, бо сотворене було таке неоковирне, що хоч плюнь.

Оскільки всемогутній болісно реагував на критику, то спершу прогнав Сатану, а вже потім заходився виправляти власні помилки.

Для початку насотворяв дубів, кропиви, жоржин, осик, будяків, осоту, гречки, споришу, материнки, вовчої ягоди, подорожника, полину, ялин, беріз, верб, груш, картоплі, ріпаку, лободи — і так далі, і так далі, і так далі. Під кінець зліпив яблуню і понавішував на неї соковитих плодів. Глянув — сам би їв, та богові їсти не положено. Аж завидки взяли, що якась шельма таку фрукту їстиме. От нехай-но тільки хто спробує до яблука доторкнугися!

Потім взявся за тварин і комах. За день з-під його рук вийшли слони, крокодили, корови, клопи, овечки, тигри, мухи, кити, комарі (прості і малярійні), гадюки, гедзі, кози, бегемоти, вовки, ведмеді, олені, удави, таргани, блохи, собаки і так далі, і так далі, і так далі. Усякої тварі по парі.

Наказав господь бог всій цій братії плодитися і розмножатися та й порозганяв. Кози негайно почали вербове листя скубти, блохи залізли у собачу шерсть, собаки заходилися ловити бліх, гедзі жалити корів, тигри жерти овець — словом, пішло таке що бог тільки очі витріщив.

— Цюцю їх! Цюцю! — зареготав, хтозна звідки з'явившись, Сатана.

— Геть! — гримнув бог, ліплячи щось із глини «по образу і подобію своєму». — Згинь, Сатанюко, бо я царя природи ліплю!

Виліпив, хукнув, душу вставив і мовив:

— Ректимешся Адамом. Іди, сину, гуляй у раю!

— Еге! — огризнувся похмуро Адам. — Як всякої тварі, так по парі, а як Адам, так сам!

Бог визнав, що виліплене чадо не таке вже й дурне: розібралося, що до чого. Отож господь приспав його, витяг ребро і сотворив Єву. Коли останні деталі дошліфував і глянув на свій виріб — аж слину ковтнув: справна дівиця, все — «до припорції».

— Кгм! — бухикнув бог. — Ну, йдіть, молодята! Працювати вам не треба — все в раю до ваших послуг, а думати треба тільки про мене, бо я — ваш творець... — подивився на Єву, на Адама, на яблуню. — І от що. Ні ти, Адаме, ні ти, Єво, щоб яблук не рвали і не їли, бо животи болітимуть. Ясно? А тепер бігайте, в пісочку грайтеся, а я спочину після трудів праведних.

І вознісся бог на небо. Десь на якусь хмару ліг, у якусь хмару закутався — та й заснув.

У раю й «райська жисть». Сонце світить. Гречка цвіте. Бджоли мед збирають. Пташки висвистують...

Одна незручність — тіснувато. Бог наказав тварюкам плодитися і розмножатися, отож тварюки задарма часу не гаяли.

А людей тільки двійко — Адам і Єва. Їм бог забув наказати. От вони і ходять по раю та бога з цього приводу згадують. Ну, скажіть, мислиме таке діло чи немислиме?

У Адама вигляд блаженний. Він заріс бородою, шевелюру одпустив. Все гаразд. Та скоро помітив Адам, що Єва стала дуже злющою і нервеною. А чому — іди здогадайся. Наче нічим не образив, наче мова завжди тільки про богоспасенне... Ох, ця вже Єва! Ну — характер!

— Га, Євочко! — звернувся до неї Адам голубино. — Який тебе гедзь вжалив? Давай гарнесенько поговоримо про творця нашого господа бога і возславим мудрість його всевишню!..

— Запався б ти зі своїм господом богом! — відрубала сердита Єва. — Нудото моя! І де ти взявся на мою голову? Ходить, ходить, мов неприкаяний, бубонить, бубонить!... Тьху! Мужчина ти чи не мужчина?

— Все в руках божих, — кротко відповів Адам.

— Тьху! — знову плюнула Єва і кілька днів зовсім не розмовляла. Навіть не дивилася. Адами досі знають, як воно буває і що воно значить, коли Єви мовчать.

Саме в такий час сімейної незгоди до раю проліз веселий Сатана. Іде нечиста сила, люльку смокче, роги чухає і співає «Ой, кум до куми залицявся».

Побачив Адама і Єву, підморгнув по-приятельському:

— Здоров, Адаме! Почтеніє, Євочко! — цмокнув діву у ручку, компліментів наговорив, що, мовляв, не старіє діва, та й запитав: — Ну, а життя як у божому раю?

— Ет! — махнув рукою Адам. — З таким життям!... У кіно тільки показувати. От — замовкла і вже три дні мовчить, наче в рот води набрала.

— Н-да-а! — протяг Сатана. — Серйозна ситуація. Жіноча натура — складна натура. Можеш мені вірити. Я їх, як облуплених, наперед знаю. — Сатана трошки подумав і продовжував. — А як поміркувати, то скучно вам у райських кущах. Нещасні ви люди. Покинув вас творець напризволяще, чкурнув і зовсім забув про культурноосвітні мероприємства... Нда-а!.. Ну, а ти, Євочко, як ся маєш?

— Та! — сердита Єва одвернулася. — Якби знала, що мені з таким телепнем доведеться вік вікувати, то краще б ребром його залишилася.

Під райською яблунею Сатана в змія перекинувся і почав спокушати молодят, щоб яблуко зірвали:

— Їжте! Все одно падають та гниють.

— Що ви! — жахнувся Адам. — Як можна! Господь бог наказував — ні-ні!

— Ну, й дурний. Євочко, з'їж яблуко! Дуже смачне і не червиве.

— Спасибі, — відказала Єва. Зірвала яблуко і, одкусивши, глянула на Сатану своїми прекрасними очима. Так глянула, що в Сатани аж серце тьохнуло. Усміхнулася ласкаво. — Ви — галантний кавалер. Не те, що цей тюхтій. Муж називається, била б тебе пропасниця!

— Вчи його, дурня, вчи жити на світі, — шепнув Сатана Єві на вухо та й зник.

Минуло ще кілька днів. Єва помирилася з Адамом і щось, певне, задумала, бо де б не бродили молодята, а помічає Адам — все під яблунею опиняються. І одного разу Єва, не довго думаючи, рішуче зірвала яблуко та простягла Адамові.

— Адамцю, з'їж яблуко!

— Не буду! Господь не велів.

— Та з'їж, господь не бачить.

— Сказав — не буду!

— Отак ти мене любиш? — Єва схлипнула.— Якби любив... якби любив...

Адам посмикав бороду, почухав у потилиці і зітхнув:

— Ну, гаразд... З'їм твоє яблуко.

— Ох, ти мій Адамчику! Ох, ти золотко моє! Серденько ти моє!.. — Та цмок, цмок Адама у зарослі щоки.

Гризнув Адам те яблуко (кисле — в горло не лізе, але чого не перетерпиш задля дорогої дружини!) і раденький, що Єва така привітна, — до себе її пригортає. Якось так вийшло, що навіть поцілував, хоч ніхто не навчав його цієї премудрості.

Обнялися та й ідуть попід гречкою, слова усякі хороші одне одному говорять. Так заговорилися, що й не примітили, коли зі стежки збилися і в гречку ускочили. Посідали — і про божественне мову ведуть.

Аж тут — грім над раєм блискавки — і голос всевишнього:

— Сучині ви діти! Халамидники! Яблучка вам закортіло? Отак ви божі вказівки виконуєте? Ану, геть з раю ік бісовому батьку! Однині і вовіки ти, Адаме, будеш трудитися в поті чола, а ти, Євко, дітей в муках родитимеш... Геть!

Костянтин БАСЕНКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Сам себе вшанував...

ЛИХИЙ ПОПЛУТАВ?..

Войнівський колгосп імені Леніна багатий на техніку. Автомашин у колгоспі сімнадцять, комбайнів двадцять сім, тракторів двадцять три.

А ще всякого іншого ременанту!.. А гайок, а болтів у них скільки... Скрутиться якась миршава гайка чи невірненький болтик — чвалай у район за надцять кілометрів до майстерні «Сільгосптехніки».

От колгосп і почав напосідати перед різними організаціями, щоб добути собі токарного верстата, мовляв, близька солома краще далекого сінця.

Нарешті, наш багатий технікою колгосп одержав... Правда, не верстат, а наряд на нього за № 644. Видала той папірець вельми авторитетна установа — Дніпропетровський раднаргосп. У наряді було точно вказано, яка організація має наділити нам той верстат.

А поки що написали: «Чекайте. Верстат у капітальному ремонті. Тільки-но відремонтують, так і одержите».

Півроку чекали в колгоспі кінця того ремонту. І таки дочекалися.

Відповідальний товариш з Дніпропетровського раднаргоспу, на прізвище Бабак, вдарив колгоспові телеграму (що то значить пильна справа!), щоб негайно приїхали по верстат.

Не забарилися у Войнівці, і від Олександрійського району на Кіровоградщині до міста Дніпропетровська тільки свіжий слід ліг. Пригурчала машина в Дніпропетровськ, представник артілі вже й за ручку взявся, щоб розписатися в одержанні верстата, аж на нього глянули й тільки плечима здвигнули: ще ніхто і не брався той верстат ремонтувати...

Що не кажіть, а без нечистої сили тепер дуже погано. То б сказав товариш Бабак представникові колгоспу: «Нечистий поплутав». А так що скажеш? Неуважні, мовляв, бюрократи ми?

Чи, може, т. Бабак усе на жарт зверне:

— Пожартували. Ждіть ще півроку!

А. ДУБОВИЙ,
голова колгоспу.

А вже ВЕСНА

(За листами читачів)

Еге! Як у тій пісні:

А вже весна, а вже красна, —
Із стріх вода капле,
Із стріх вода капле,
Із стрі-і-х во-о-да ка-а-а-пле...

Капле собі та вода та й капле, бо весна!

Але не тішить це мешканців села Абрамівки, отієї, що в Машівському районі на Полтавщині. Не тішить, бо вони з досвіду знають: скільки б там не капало, а ставка у них все одно не буде — усе, що накапає, потече к бісовій матері крізь нікудишню греблю, як утекли колгоспні гроші, що їх у будівництво тієї греблі вхекали!..

Так думають в Абрамівці.

А тим часом вода собі тут капле та й капле з усіх стріх...

От тільки не капле вона зі стріхи нового клубу. І не може капати, бо ані стріхи, ані того клубу в Абрамівці нема. Фундамент, щоправда, є. Ще в 1957 році, коли ще А. І. Радченко тут головував, його заклали.

І ще капають, а то й дзюрком течуть у Абрамівці гроші — з колгоспної каси в глибокі кишені спритних зальотних майстрів. Ці майстри і греблю тут гатили, оту, що води не тримає, і фундамент клубу закладали, отого самого, якого й досі немає.

Та й тепер, при новому голові — П. Я. Мірошниченку, якщо треба десь якусь крокву у колгоспі звести чи цвяха забити, — одразу ж гукають спритних майстрів по доїнню колгоспних кас. А ті чи заб'ють того цвяха, чи тільки молотком замахнуться, а з каси — кап та й кап у їхню кишеню... Отак, крапля до краплі, сотня до сотні і тисячі колгоспних грошей витікають.

«А вже ж весна, а вже ж красна» і в Бурштинському районі на Станіславщині чудеса витворяє. Розливаються води дністрянські... Рибка в тих водах виграє — весні радіє.

Дивиться на це голова колгоспу ім. Б. Хмельницького Марія Іванівна Боднар і теж радується. Але не природа красна втішає її — Марія Іванівна думає, як-то зручно в заплавах дністрянських коноплі мочити. Про те, що воду отруює, рибу губить, вона не думала, не думає і думати не збирається.

Це — на суші.

А у весняній дністрянській заплаві бригада браконьєрів із семи родичів-Бойчуків у чотирнадцять рук затягує сорокаметровий волок, придбаний для них тією ж таки Марією Іванівною...

На цьому й закінчити б можна. Але кажуть, що з пісні слова не викинеш. А в тій пісні після того, як «Із стрі-іх во-о-да ка-а-пле», співається:

Молодому козакові
Мандрівочка пахне.

І, сподіваємося, що-таки пахне. Не мандрівкою, а штрафом або чимось таким іншим, але повинно пахнути. І не тільки тому, що весна.

Д. МИТЮК.

Народні усмішки

ДАРОМ

Жили собі два куми по сусідству.

Один з них прийшов до другого та й каже:

— Куме, допоможіть мені викопати погріб. Я вам заплачу.

— Та навіщо мені плата, — відповідає той. — Допоможіть мені вкрити хату. Я вам і даром викопаю.

ВСЕ ОДНО ПОТРАТИЛИ Б...

Прийшов чоловік додому п'яний. Жінка й питає його:

— Що? Получив получку?

— М...м...да, — відповів він.

— А де гроші?

— Пропив.

— А ти думав що-небудь, коли пропивав?

— Думав. Завтра ж неділя. Все одно гроші на базарі потратили б...

Повідомив О. КРАВЧЕНКО
з м. Ногайська,
Приморського району,
Запорізької обл.

НАВЧИВ

Молодий учитель давав у школі урок на тему «Префікс пре».

— Чи зрозуміли ви мене? — запитав він у кінці уроку.

— Зрозуміли! — почулося звідусіль.

— То наведіть тоді приклад з префіксом пре, — каже вчитель.

— Поїзд пре, — відповів один з учнів.

Повідомив А. О. КОВТУН
з с. Балабине, Запорізької області.

ВИКРУТИВСЯ

Ішов якось циган дорогою. Виголодався, заморився. Ввійшов у село і заходить у першу хату. А там саме молодиця варила квашу. Він так бочком-бочком підходить до неї та й каже:

— Хазяєчко, дай поїсти, бо так виголодався, що й очима не бачу...

А хазяйці не дуже хотілося годувати цигана, от вона й каже:

— Іж, тільки не мовчи. Але запам'ятай: похвалиш — битиму, огудиш — теж не помилую.

Циган подумав, подумав і згодився. Насипала вона одну миску, він виїв. Молодиця запитує:

— Ну що?

— Та я ще і не розпробував, — відказує циган.

Вона ще одну насипала і знову запитує. Циган подивився на неї та й каже:

— Їй-бо, така, як і в першій мисці...

Повідомив М. А. ДЕМЕНТ
з ст. Ромодан,
Полтавської області.

ЯК СИН ВОЛОЧИВ

Засіяв батько ниву, а на другий день послав свого сина заволочити. Той поїхав, випріг коней і ліг трохи перепочити, сили набратись. Прокинувся, коли вже з неба не сонце, а місяць світив. «Нема дурнів, — промовив він сам до себе, — щоб і вночі робити». Запріг коней і мерщій додому.

Через кілька днів пішов батько подивитись, як зійшла ярина. Глянув, а нива не заборонована і зерно, що його не встигла зібрати птиця, лежить зверху. Приходить додому та й давай лаяти сина:

— Чого ти, сякий-такий, не заволочив?

— Та я волочив.

— А чому ж вона не заволочена?

— А хіба мало в нас ворогів. Може, якийсь чорт по злобі розволочив!

Записав І. С. СІРИЙ.
з с. Кінашівці,
Борзнянського району,
Чернігівської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Скажи, будь ласка, навіщо вчені електроенергію винайшли? Напевно, для того, щоб світити нею тоді, коли надворі темно. А коли надворі темно, то воно, цілком природно, і в хатах не дуже видно.

Ні, ми не скаржимось на те, що у нас, у Сингаївці немає електроенергії. Вона в нас є. Одержуємо ми її з Вастутінської ТЕЦ. Та надходить вона до нас тільки тоді, коли з неба сонечко сяє, а коли місяць, то, як кажуть, дзуськи! З 6 до 8 години ранку (коли люди встають та на роботу збираються) і з 7 до 10 години вечора (коли люди з роботи приходять та щось зробити хочуть) — в хатах темно, хоч в око стрель. Кажуть, що ніхто цій біді зарадити не може, крім Черкаського раднаргоспу. То чи не міг би ти, Перче, нагадати там за нас і зробити так, щоб була ясність в цьому питанні (така, як треба!) і в нашому селі (тоді, коли треба!).

І. В. КИРЄЄВ.

Шполянський район, Черкаської області.

Ти сам знаєш, що редакції районної газети транспорт потрібен так само, як і чорнило. Так ото можеш собі уявити нашу радість, коли ми довідались, що є можливість придбати для редакції мотоцикла «К-750».

Переказали ми райспоживспілці відповідну суму грошей і чекаємо, бензином запасаємось... Та виявляється, що той «К-750» треба одержувати не в райспоживспілці, а їхати аж до Києва.

Що ж, поїхали ми до Києва, одержали мотоцикла, здали його в багаж і поїхали додому. Цей вояж обійшовся нам у додаткову кругленьку суму.

Тішило нас те, що ми не самітні. На завод до Києва щодня приїздять десятки майбутніх власників мотоциклів з Криму, Донбасу, Ізмаїльщини, одним словом, з усіх кінців республіки. І всі самотужки, за свій рахунок.

То ти, Перче, там у Києві, підкажи Укоопспілці, що воно було б далеко простіше і дешевше, якби не ми до мотоциклів їздили, а навпаки — мотоцикли до нас.

М. ДЕМЧЕНКО,
працівник районної газети.

м. Кодима, Одеської області.

ЗАГАДКОВА СУБЛІМАЦІЯ

Що таке сублімація, вам кожен школяр розповість. Це — хімічне явище, коли при нагріванні випаровуються тверді речовини. Хімікам здавалося, що нічого загадкового в цьому явищі немає. Але слідчі та ревізори і в цьому явищі знайшли загадковість.

У вагонах, якими перевозили цукор з станцій Біла Церква, Устинівка та Жашків (Південно-Західної залізниці), це не загадкове хімічне явище почало набирати загадкового характеру.

Цукор сублімував, тобто випаровувався без сліду.

Спочатку не дуже активно, по 50—60 кілограмів, потім по півгора центнера, а далі до півтонни дотягло.

— Мішки подерті, — розводять руками залізничники.

Гаразд, значить мусить цукор на підлогу висипатись. А на підлозі чисто. Ніякий хімік-аналітик і порошиночки цукру не знайде. Виходить — сублімація. Відомо, що без нагрівання і горіння вона не може відбуватися.

Відомо також і те, що сублімація не припиниться доти, доки не нагорить кому слід.

А. РЕВІЗОРСЬКИЙ.

З ІСТОРІЇ СПАЛЮВАННЯ МОСТІВ

Любили палити мости римські полководці, командири різних легіонів та центуріонів. Переведуть військо на той берег, а тоді сірничком чирк... (пробачте, сірників тоді не було, за допомогою кресала підпалювали).

Словом, чирк — і нема моста.

Одне залишається — перемогу здобувати.

Таке спалювання можна виправдати.

Але цікаво знати, на яку перемогу розраховували дніпропетровські господарники, допустивши пожежу дерев'яного мосту через Дніпро.

Правда, цей міст було збудовано ще в роки війни, правда, останнім часом ним не користувалися, правда, запалили його не навмисне, правда, згоріла тільки половина...

Але правда і те, що згоріло біля десяти тисяч кубометрів цінної деревини!

А тепер цікаво знати, яка доля чекає ту половину моста, що не встигла згоріти.

Задовольнити нашу цікавість мусить Дніпропетровська міськрада.

Д. КОСТЮК.

ЩУКА НА СУДІ

(Майже за Глібовим)

На Щуку хтось бомагу в суд подав,
Що риб вона невинних зобижала...
А Щука на суді таке сказала:
«Що ж, може, хтось від мене й постраждав,
Та вам скажу, між нами,
Я ж янгол поряд з тими хижаками,
Що нищать, глушать рибу — просто жах!
І труять все живе в річках,
А як спіймаються на шкоді,
Заплатять штраф — та й годі!
А я ковтну рибинку там яку...»
І Щуку знову кинули в ріку.
Сказали, що для риб тепер
Хижак страшніший — браконьєр.

Так що ж робить із хижаком проклятим?
Негоже тільки штрафиком лякати...
Потрібно, щоб закону нашого рука
Взяла за зябра хижака!

Антоніна ТОРЛЮН.

с. Нові Санджари, Полтавської області.

КОРОТКІ БАЙКИ

МАЛУВАТО СИЛИ

Голодний Тигр, побачивши Слона,
Аж затремтів: — Поживи в нім багато!
Я б з'їв його... Та не моя вина,
Що сили в мене малувато.

Велика пелька в хижака,
А кишка все-таки тонка.

ВОВК НА СУДІ

Судили Вовка за розбої.
Вовк не показував своєї пащі злої,
Зубів не вискаляв. Для чого це?
Тепер не до лиця йому таке лице.

КВОЧКА

Водилась Квочка з дітками малими,
Аж поки виросло із них курей десяток.
Тепер сама вже бігає за ними,
А й досі хвалиться: — Воджу курчаток.

Так керівник один не помічав того,
Що кадри вже переросли його.

Павло КЛЮЧИНА.

НАВКОЛО КАЗАНА

Досі було відомо, що каша варилася в казані. Само собою зрозуміло, що в шапці каші не звариш.

І ось зареєстровано випадок, коли каша заварилася не безпосередньо в казані, а навколо нього.

Йдеться про той паровий казан, котрий Острозький сирзавод (Ровенська область) очікував від Монастирищенського реммашзаводу (Черкаський раднаргосп). Мав завод для заводу казана зробити. Монастирищенський для Острозького.

І зробив би... І тут каша заварилася. На Острозькому заводі і досі виглядають казана. Марно. Бо начальник управління машхімпрому Черкаського раднаргоспу т. Глущенко наказав того казана виготовляти на Смілянському машзаводі того ж таки раднаргоспу.

Острозьким сироварам байдуже, на якому заводі казана склепають, тільки ж клепайте швидше! А воно, як на гріх, каша навколо казана вже другий рік вариться, а самого казана немає.

За всіма законами, мусить хтось ту кашу з'їсти.

Певне, що начальникові управління машхімпрому т. Глущенкові і ложку в руки...

А. ДАНИЛЕВСЬКИЙ,
директор Острозького сирзаводу.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що Миколаївський шкіряно-взуттєвий комбінат випускає браковане взуття, йшлося в замітці **«Корова-ворона»**, надрукованій у «Перці» № 18 за 1961 рік.

Заступник голови виконкому Миколаївської облради т. Положай повідомив редакцію, що шкіряно-взуттєвим комбінатом разом з раднаргоспом, Укрдержпланом та Укроптвзуттєторгом розроблено і затверджено асортимент взуття на 1962 рік, який задовольняє сезонні вимоги по видах взуття, але не потребує перебудови та перезаправки потоків. Це дає можливість робітникам спеціалізуватися й краще кваліфікуватися на своїх операціях.

Начальників основних пошивних цехів комбінату замінено більш досвідченими спеціалістами.

За недоліки в роботі міськком КП України наклав суворі партійні стягнення на директора комбінату та секретаря парторганізації.

★ «Дніпровський Перець» написав Перцеві листа про те, що в Дніпропетровську незадовільно борються з хуліганами та бешкетниками. Цього листа було надруковано в № 19 журналу (фейлетон **«Давайте познайомимось»**). У листі зокрема розповідалося про те, що здебільшого молодь бешкетує і хуліганить у п'яному стані і що цьому сприяють працівники міської торговельної мережі, які порушують правила торгівлі спиртними напоями.

Завідуючий Дніпропетровським міськторгвідділом т. Ребрин відповів Перцеві, що факти, наведені у фейлетоні, ствердились. За нелегальну торгівлю горілкою працівника ресторану «Люкс» Новикова А. С. з роботи знято і з системи тресту їдалень звільнено. За завищену норму відпуску спиртних напоїв на працівниць ресторанів «Люкс» і «Літо» Пискунову й Данову накладено суворі адміністративні стягнення.

★ Кілька років тому у Рахівському колгоспі, Самбірського району, Львівської області, збудували теплицю, витратили на це будівництво 250 тис. крб. (у старих грошах), а теплиця стоїть без діла. Цю теплицю Перець показав у своєму **«Перчанському телевізорі»** в № 21 журналу.

Виступ Перця було обговорено на засіданні правління колгоспу. Ухвалено відремонтувати теплицю й приступити до її експлуатації.

★ **«Поставили цапа стерегти капусту»** — так звався фейлетон, надрукований у № 21 журналу. У цьому фейлетоні розповідалося про те, що на Львівщині у торговельній мережі працюють особи, яких раніше знімали з роботи за зловживання, розтрати, крадіжки тощо.

Начальник Львівського обласного управління торгівлі т. Мосейчук повідомив редакцію, що за невиконання вимог про правильний добір кадрів директора ресторану «Москва» Фролова В. І. з роботи знято. Після закінчення ревізії в ресторані «Москва» експедитора Ейзенгарта А. І. з роботи знято і справу на нього передано слідчим органам. Директора Шевченківського райхарчоторгу Новоселова Н. І. за прийом на роботу у торг Федорової-Вайцмільх, раніш засудженої до шести років за спекуляцію, суворо попереджено, а Федорову-Вайцмільх з роботи знято.

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні **«Перця звинувачують»** розповідалося про те, що трест «Долинанафтогазбуд» зволікає будівництво очисних споруд Болехівського шкірзаводу.

Заступник голови Станіславського раднаргоспу т. Люберцев повідомив, що це питання було розглянуто на засіданні ради народного господарства. За неправильне ставлення до будівництва очисних споруд та безконтрольність, що відбилося на якості робіт по спорудженню біофільтрів очисних споруд Болехівського шкірзаводу, керуючому трестом «Долинанафтогазбуд» Тригубенкові зауважено.

Рада народного господарства зобов'язала Тригубенка вжити негайних заходів по забезпеченню будівництва робочою силою, матеріалами та будмеханізмами, а також у першому півріччі 1962 року освоїти капіталовкладення, виділені Держпланом УРСР на 1962 рік на будівництво очисних споруд.

★ Про те, що працівники Чорнобильського рибколгоспу ім. Будьонного по-хижацькому виловлюють рибу у Прип'яті, Десні та Дніпрі, писалося у фейлетоні **«Відкритий лист ляща-підлітка»** («Перець» № 22).

Як повідомив керуючий Київським обласним рибтрестом т. Лушников, загальними зборами рибколгоспу голова правління Крашевський Д. І. з роботи знятий. Обрано новий склад правління колгоспу.

ВОНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Любо МАРИНОВА (Болгарія)

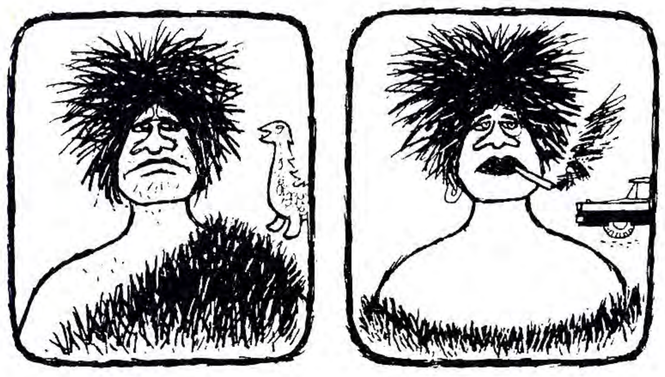

Двадцять віків еволюції.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

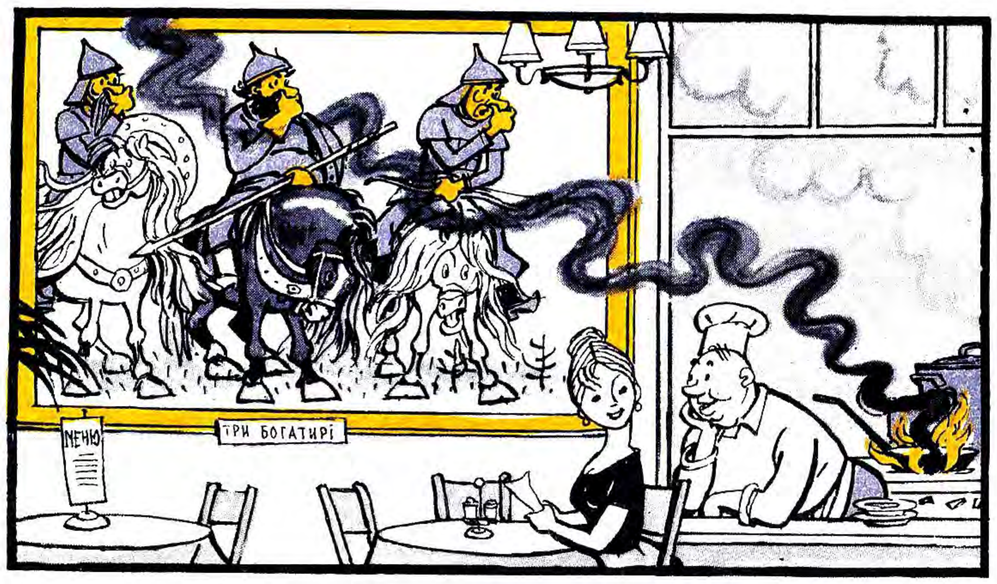

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

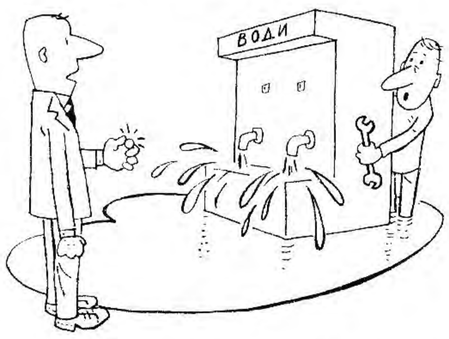

— Чого ви стоїте?! Не бачите — ремонт. Води нема і скоро не буде.

ВВІЧЛИВИЙ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

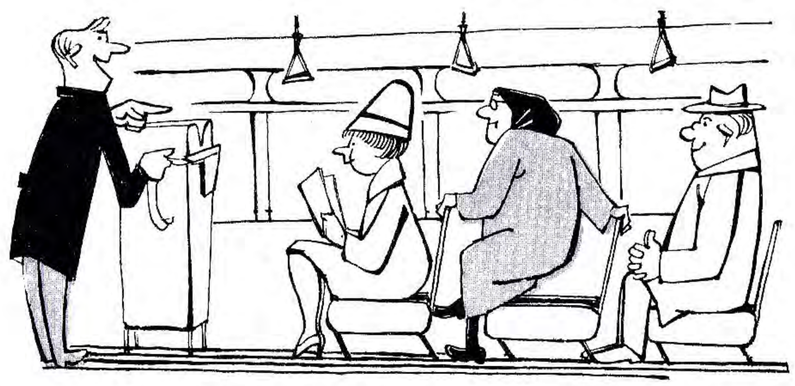

— Красненько перепрошую, бабусю, але те місце зайняте.

КАЗКА ПРО РИБАКА ТА РИБКУ

Мал. В. КУЗНЕЦОВА

Клює... **Ще б одну...** . . . . . .

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна» Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82. 4-73-94. 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (473) (на украинском языке). Підписано до друку 8. III. 1962 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01343. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 1499. Тираж. 300 000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Об'яви, оголошення

Приймаємо замовлення на консервування

будівельних об'єктів.

Кращі відгуки

про нашу роботу можна одержати у Сарненському відділенні «Сільгосптехніки», для яких ми законсервували розпочате нами ж будівництво складу і під'їзної залізничної колії.

Начальник Ровенського будівельного управління № 25 ЗАПОРОЖЧЕНКО,
Виконроб КОНОГРАЙ.

Ювілейне свято

з нагоди першої річниці офіціального пуску цеху тирсо-стружкових плит деревообробного комбінату відбудеться в м. Красний Луч, Луганської області.

На свято запрошуються всі, хто протягом року на власні очі бачив бодай одну плиту, випущену цехом.

Вхід вільний.

Луганський раднаргосп.
КОМБІНАТ
„ДОНБАСАНТРАЦИТШАХТОБУД"

Загублено честь фабричної марки

Малинської фабрики гнутих меблів (Житомирська обл.).

Штамп «Сорт 1», який стоїть на стільцях цієї фабрики,

Вважати недійсним.

ДИРЕКЦІЯ ФАБРИКИ.

Міняємо

Шило на мило

господарське.

Туалетного мила просимо не пропонувати, бо в нашій сільській крамниці ним і так завалено всі полиці.

Жителі села В.-Трояни,
Улянівського району,
Кіровоградської обл.

У Бериславському районному Будинку культури на Херсонщині відбудеться дискусія на тему:

"Пити чи не пити?"

З коротким вступним словом виступить голова міського споживчого товариства т. Калабух. Основна теза промовця — пити скрізь: у буфеті Будинку культури, в їдальні машинобудівного заводу, у буфеті кінотеатру і ще в 32 дослідних «точках», куди міське споживче товариство регулярно завозить горілку.

Вистачить на всіх!

Жінкам з рублями, качалками, кочергами та рогачами вхід суворо заборонено.

ПРАВЛІННЯ МІСЬКСПОЖИВСПІЛКИ.

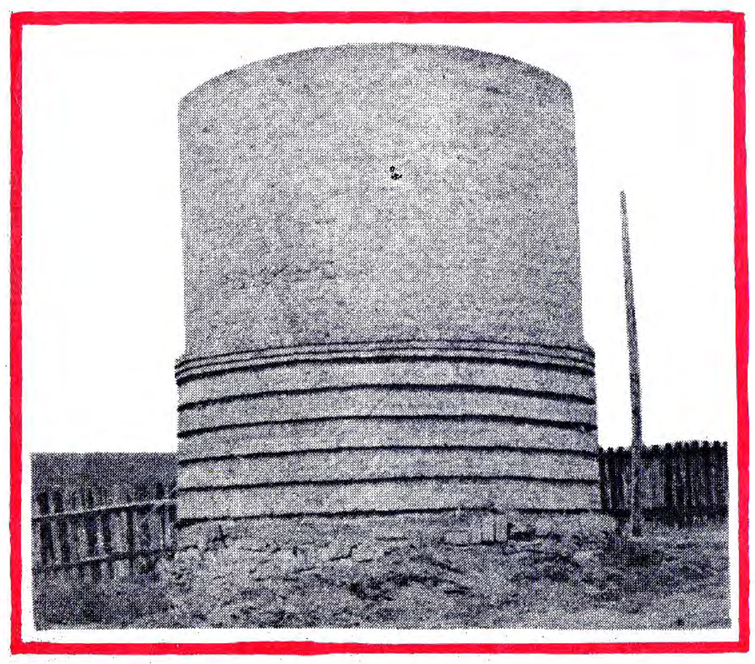

Ставимо великі фундаментальні пам'ятники

на згадку про нашу неповоротність.

Один з них у формі недобудованої водонапірної башти вже 5 років стоїть на території В.-Рогачицького райхарчокомбінату, Херсонської області.

Користуйтеся нашими послугами!!!

КАХОВСЬКЕ БУДІВЕЛЬНЕ
УПРАВЛІННЯ № 19.